

Українська Греко-Католицька Церква

ВІСНИК ПАРОХІЇ

Храму Преображення ГНІХ м. Львова

"Щоб усі були одно..." Ів. 17 (21)

Число 8(252)

виходить з 1998 року

листопад 2010 Р. Б.

**27 листопада - День пам'яті жертв голодомору,
українського геноциду**

**4 грудня - Введення в Храм
Пресвятої Богородиці**

28 листопада Початок Різдвяного посту

Хто ближче приглянеться до нашого церковного року, той чітко завважує, що наша Східня Церква до великих і світлих празників завжди приготується коротшим чи довшим постом. Маємо Великий і святий піст перед празником Пасхи. Маємо односторонні пости перед деякими празниками. Маємо багатоденні пости перед празником св. Апостолів Петра й Павла та празником Успіння Пречистої Диви Марії. Маємо вкінці довгий піст перед празником Христового Різдва. Цей празник, як і празник Пасхи, належить до найбільших празників у році, тому і його піст творився на взір пасхального посту.

Колиска цього посту це давня Галлія, а сьогоднішня Франція. Тут від 5-го століття маємо згадки про підготовчий піст до Христового Різдва. Єпископ Григорій з Тур (+ 594 р.) говорить, що св. Перпетуус, єпископ Турський (+ 491 р.), починаючи від дня св. Мартина, це є 11 листопада, аж до Христового Різдва постив у понеділок, середу й суботу. Собор Турський II (567 р.) приписує монахам постити кожного дня в місяці грудні аж до Христового Різдва. Дещо пізніше цей піст переходить до Риму й Італії, а відтак до Англії. Різдвяний піст на Заході з часом дістає назву "адвенту", що з латинської значить "приходу", це є приходу Христа. Первісно слово "адвент" - прихід означало празник Христового Різдва, а пізніше почало означати час перед Христовим Різдрвом. В 9-му столітті перша неділя адвенту стає на Заході початком церковного року.

Тоді, коли на Заході різдвяний піст у 6-му столітті стає вже загальним, то на Сході під впливом Заходу він у тому часі щойно починається. Першу згадку про різдвяний піст від 14 листопада подає Коптійський календар з 8-го сторіччя. Іванові Постникові (582-595), патріярхові Царгороду, приписують таке правило: "Годиться, щоб миряни здержувалися від м'яса в дві Чотиридесятниці, це є піст св. Пилипа і піст Великий, перед Христовим воскресінням". В 9-му віці різдвяний піст стає загальним по цілому Сході.

На Русі-Україні в домонгольській добі, як це київський митрополит Георгій у своїм "Білесескім Уставі" дає знати, були крім пасхального ще три інші річні пости. Вони починалися в тому самому часі, що й сьогодні, тільки Успенський піст не був усюди і був коротший. Митрополит Георгій називає Різдвяний піст Пилипівкою, то значить, що він починався від св. Пилипа, 27 (14) листопада. В часі Пилипівки він приписує такий самий піст і поклони, як у Петрівку, це є їда раз на день без молока і без м'яса, а в суботу й неділю дозволяє на рибу два рази денно (§4). Київський митрополит Максим (1283-1305) називає різдвяний піст Чотиридесятницею.

В наших часах Церква із-за різних причин досить злагіднила колись дуже строгі пости й залишила їх радше добрій волі вірних. Та це не значить, що ми не зобов'язані до практики духа жертви, покути й посту.

ЗВЕРНЕННЯ-ЗАКЛИК

ГЛАВИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ БЛАЖЕННІШОГО
ЛЮБОМИРА

З НАГОДИ ЗАВЕРШЕННЯ МІСЦЕВИХ ВИБОРІВ 2010 РОКУ

*«Пам'ятайте, що ніколи корисного для свого народу не досягнете
через противну Божому Запові поведінку!»*

Митрополит Андрей (Шептицький),
Пастирське послання до духовенства і вірних,
14 серпня 1943 року

ДОРОГІ У ХРИСТІ!

Багато разів перед різного роду виборами до представницьких органів влади Церква зверталася до своїх членів із закликом молитися, поручати Богові цей важливий для життя народу момент. Після виборів Церква також закликає людей не переставати молитися за свій народ, за свою владу і державу та працювати для спільного блага. А повсякчасно – чи перед виборами, чи після них, – Церква запрошує, щоб ми задумалися, чи те, що відбувається, відповідає Божому Запові.

Перед нами усіма лежить сьогодні плід місцевих виборів 2010 року. Який він? Які висновки ми повинні зробити, оглядаючись на тільки-но пережите?

Місцеві вибори 2010 року дали нам приклади як моральної поведінки, так і схильності до гріха. У нинішній непростій політичній ситуації, зокрема в атмосфері відчутного адміністративного тиску й непоодиноких залякувань, люди прагнули оберігати себе і свої родини, а тому пристосовували свій вибір до тих викликів, які склалися на місцях. Одні прийняли рішення обстоювати шлях правди й закону, інші – підкоритися тій політичній силі, яка обіцяла їм за це свій охоронний патронат. Що може сказати тут Церква? Як і Господь, що «наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Мт. 5, 45), так і Церква огортає своєю любов'ю усіх – і праведних, і грішних. Тому Церква визнає право народу на його волевиявлення, навіть коли його воля розминається з Божим Законом. Проте і Господь в об'явленому Ним Слові, і Його Церква незмінно стверджують, що людина несе відповідальність за свої дії та зобов'язана усвідомити добрі чи лихі наслідки цих дій.

Великий Господь, що дбає про народи і тоді, коли вони праведно будують своє життя, і навіть тоді, коли вони свою долю занедбують! Великий Господь, що наші прогрішення обертає на помічні віхи у нашому духовному зростанні!

Вибори і Церква

Відомо, що будь-який критичний аналіз годиться починати з себе. Суспільство уважно стежило за роллю священнослужителів у формуванні атмосфери довкола виборів, і вже сьогодні можна сказати, що моральний авторитет Церкви набув під час виборів високої ціни.

Цей факт люди сприймали по-різному. Одні, бачачи довкола приклади відвертої аморальності з боку учасників виборчих перегонів, закликали Церкву до більшої безпосередньої активності. Зокрема, цього року на місцевих виборах політичні групи звернулися до священнослужителів з проханням активно балотуватися на виборах. В їхніх очах принципове невтручання Церкви у політичні процеси виглядало самоусуненням її від благодатного впливу на хід подій. Інші учасники виборчих перегонів намагалися технологічно використати авторитет Церкви. Адже прихильне слово обдарованого довірою священника за якогось кандидата чи політичну партію могло спонукати виборця до голосування на їхню користь. На превеликий жаль, певна частина священнослужителів пристала на ці пропозиції, зі шкодою для Церкви та її місії.

Однак у цьому нетерпінні серця – з людського погляду цілком зрозумілому – приховане все-таки нерозуміння природи Церкви. Церква завжди стоїть на сторожі релігійного життя, проповідує Боже Слово, допомагає людям жити згідно із Божою волею, пояснюючи Божий Закон, даючи Святі Таїнства для скріплення духовного життя народу. Проте Церква має також право й обов'язок відреагувати на те, що відбувається в суспільстві, й остерегти, якщо поведінка політичних груп чи якогось окремого провідника не відповідає засадам здорової моралі. І тут важливо, щоб чи то священнослужитель, чи

окремі віряни не були обмежені якимись земними, майновими, а то й партійними зобов'язаннями у своїй свободі по-християнському оцінювати суспільну реальність.

Ось чому, щоб бути неупередженою у своїх оцінках та об'єктивною у своїх висновках, Церква мусить стояти осторонь суто політичних аспектів виборів. У цьому полягає важливий і перевірений часом історичний досвід Церкви. У своїй позиції священники мають керуватися логікою не стільки менеджерів своїх громад, скільки передусім їхніх духовних провідників. Без сумніву, щаслива та церковна громада, що має величний і добре доглянутий Божий храм, а також активного й господарського пароха. Проте ці очевидні здобутки не мають шкодити основному завданню кожного душпастиря – духовній опіці над своїми парафіянами, спрямовування їх на шлях Божого Закону, правди та любові.

Тому, хоч конкретні спонуки підтримати якогось кандидата виглядають інколи дуже привабливими та, здавалося б, цілком логічними, Церква закликала і надалі закликає своїх священнослужителів принести в жертву особисту вигоду, господарські інтереси своїх громад тощо, аби оберігати Церкву від оправданих звинувачень, або ще більше – від втрати Церквою свого божественного покликання. Крім того, християни й вірні Церкви, які є водночас членами якоїсь політичної групи, мають моральний обов'язок не ставити священнослужителя у хибне становище, яке може зашкодити Церкві. Усі разом ми маємо дбати про те, щоб у своєму суспільному служінні Церква могла залишатися Церквою, пам'ятаючи, що – незалежно від того, чи ми священнослужителі, чи миряни, – ми разом становимо Церкву і несемо однакову відповідальність за неї.

Вибори і влада

Нинішня влада отримала від народу свій мандат, головним чином обіцяючи навести лад у тих ділянках державного життя, де цього ладу не було. Церква шанує зусилля тих представників влади, які щиро намагаються виконати свої обіцянки й активізувати прийняття за давних господарських рішень. Де люди бачать плоди цих зусиль, вони є вдячні за них.

Разом із цим історія вчить нас, що перед кожною владою у її прагненні навести лад завжди стоїть одна небезпечна спокуса, а саме: намагатися досягти задекларовані добрі цілі будь-яким коштом, навіть застосовуючи негідні методи – вуздечку страху, нагайку насильства, больовий шок несправедливої кривди. Внаслідок таких дій люди, покликані Богом духовно зростати у свободі до відповідальних громадян, деградують до «гвинтиків», якими більш-менш зручно керувати державній машині. Порядок, здобутий на основі таких методів, не є Божим порядком. Він не має на собі благословення Неба, оскільки суперечить свободі й гідності людини, створеної на образ і подобу Божу (Бут. 1, 26).

Існує і інша спокуса для влади, яка, на жаль, проявила себе на останніх виборах, а саме, хибне твердження, що «ціль освячує засоби». На цих виборах, як це ствердили неупереджені спостерігачі – місцеві та міжнародні, – на всіх етапах виборчого процесу – реформування виборчого законодавства, передвиборчої кампанії, формування складу комісії, самих виборів і підрахунку голосів – мали місце серйозні порушення принципів чесної змагальності, справедливого представництва, пошани до волевиявлення народу. В результаті, влада, забезпечивши собі порівняний успіх на місцевих виборах, завдала собі великої шкоди, ставлячи під сумнів вірогідність своїх дій. На якій основі влада буде реалізовувати задекларовані нею програми, якщо ставиться так нерозважно до Божих Законів і не цінує належно людського довір'я?

Справа сьогодні ускладнюється ще й тим, що над українським суспільством тяжіє спадок комуністичного правління, який відзначався усіма гріхами тоталітарного приниження людини. Окремі дії нинішньої влади були не просто помилковими з точки зору функціонування демократії – вони викликали в колективній пам'яті народу болісний рефлекс гнаності, вироблений у часи нелюдських катувань і репресій. Немає сумніву, що це створило негативне тло, яке не сприяло вільному волевиявленню на виборах. Зловживання цим рефлексом, що породжений великим болем народу, є негідним з точки зору державного управління та гріховним з точки зору моралі.

Тривожним було також те, що влада не прислухалася до голосу мудрих громадян, які остерігали перед легковажним та ситуативним трактуванням законодавчих процесів. Тепер, після виборів, можна вітати заяву Президента щодо потреби відкоригувати виборчий закон. Але хто буде його корегувати? Чи вдасться налагодити серйозну співпрацю влади, опозиції та всіх конструктивних елементів суспільства? Великі й тривалі речі можна будувати лише спільними силами, не виключаючи нікого, особливо не виключаючи Бога і Його науки, бо «якщо Господь не буде дому, даремне трудяться його будівничі»

(Пс. 127, 1). Прикликувати Бога тут означає дуже серйозно ставитися до Його святого Закону і застосовувати його до всіх аспектів суспільного життя.

Цю правду треба дуже живо мати перед очима. Жоден закон не здатний перекрити людині всіх шляхів для зловживання ним. А влада більше бачить ці можливості зловживання й часом спокушається ними, особливо якщо це вдається зробити таємно. Проте ці легкодоступні спокуси обертаються тяжкими наслідками для суспільства, а передусім – для самої влади. Радість від швидкого збагачення і насолода від позірної всесильності раніше чи пізніше обертаються руїною дому, крахом кар'єри чи душевною драмою. Логіка політичної доцільності, яка обіцяє блага більші, ніж їх у якийсь момент може дати закон, згодом бумерангом б'є по власних інтересах влади. Єдиний шлях оберетися від усього цього – це шлях самовідданого служіння, здорового самообмеження, дисципліни вчинків і прислухання до Божої волі. Церква закликає владу не множити зло своїми егоїзмами, а принести їх у жертву задля примноження спільного блага народу.

Вибори та опозиція

Церква, не втручаючись у політичний процес, не стоїть на боці ні влади, ні опозиції. Тому серед владних чи опозиційних партій у неї немає протезе чи «любимчиків». Церква обстоює принцип справедливого представництва у державотворчих процесах різних законослухняних суспільно-політичних груп, оскільки голос кожної з них є часточкою голосу всього Божого народу. Голос опозиції важливий ще й тому, що конструктивна критика дій влади є дієвим засобом грамотності її управлінських рішень і її морального здоров'я. Це йде на користь не лише суспільству, а й передусім самій владі.

Коли Господь устами пророка Єремії наказував давнім юдеям «не тиснути чужинця» (пор. Єр. 7, 6), за тим стояло постійне нагадування, що й вони були «приходьком у чужому краї» (пор. Вих. 2, 22). Беручи цю біблійну думку як модель, можна легко сформулювати завдання влади й опозиції. Владі, якщо вона хоче залишитися демократичною, слід пам'ятати, що вона була – або ж у будь-який момент може стати – опозицією, і тоді хотітиме, щоб її почули. Й опозиція має пам'ятати, що вона може стати владою і тоді хотітиме, щоб її рішення мали в суспільстві належне визнання.

З точки зору важливості опозиції, нинішній стан у її лавах не може не викликати тривоги. Ті партії, які вже були при владі, так і не склали перед народом іспиту сумління зі своїх помилок, а через те відчували смак поразки. Що стосується тих партій, які лише прагнуть здобути владу, то часом створюється враження, що вони готові повторити помилки своїх попередників. А понад усіма слабінками опозиції вивищується її головний гріх, описати який найкраще можна словами Митрополита Андрея (Шептицького):

«Є в душі Українця глибока й сильна воля мати свою державу, так попри ту волю знайдеться, може, рівно сильна і глибока воля, щоб та держава була конечно такою, якою хоче її мати чи партія, чи кліка, чи група, чи навіть одиниця. Бо як же пояснити те фатальне ділення поміж собою, ті спори, роздори, сварні, ту партійність, яка нищить кожную національну справу?! Як пояснити психіку таких численних гарячих патріотів, яких праця, має визначний руїний характер?!».

Тому Церква закликає політичні партії, яким лежить на серці добро власного народу, принести в жертву свої вузькопартійні інтереси й, об'єднавшись довкола ідеї служіння народу, спільно взяти на себе відповідальність за стан нашої держави. Церква закликає до єдності, йдучи за наукою свого Божественного Засновника, який застерігає: «Всяке царство, розділене у собі, не устоїться» (Мт. 22, 25). Під словом «єдність» Церква бачить не силувану і штучну однорідність, яка нівелює людську свободу, а готовність діяти за принципом єдиного організму, що має різні члени, але один-єдиний закон їхнього співіснування (пор. 1 Кор. 12, 12-31). Таким законом, з точки зору Церкви, є Закон Божий, який велить служити загалу. І тут знову пророчими для нас є слова Митрополита Андрея:

«Коли всі засади Євангелія є в народі загальноприняті... коли нарід своїм життям і молитвою заслугоє на благословенство і поміч Неба... ті труднощі, що зв'язані з верховним проводом, розв'язуються мирно і, за Божою ласкою, корисно для загального життя. Але коли тих умовин немає, а тому немає і Божого благословенства, на поверхню суспільного життя висуваються одиниці нездібні на провідників, які тим самим приносять радше шкоду, ніж хосен, бо замість дбати про загальне добро, вони шукають тільки заспокоєння свого власного самолюбства, себто понад загальне добро ставлять своє власне добро. І тоді мусять впровадити в будову хати безконечні неприємки».

Вибори і народ

Чого навчили цьогорічні вибори до місцевих органів влади усіх нас, тобто народ? Передусім навчили не класифікувати людей за тим, з якої частини України вони походять (сходу чи заходу) та до якої Церкви належать (православної, католицької, протестантської тощо). Це – добрий урок, який нам треба було засвоїти.

Перед кожними виборами Церква заохочує брати активну участь у виборах. Цьогорічні вибори позначилися дуже низькою явкою виборців. Про що це може свідчити? Чи люди не приймають заклик Церкви? Чи може, радше, розчаровані поведінкою політиків? У кожному разі, цей факт повинен насторожити та спонукати до роздумів. Відмова від власного волевиявлення чи голосування «проти всіх» вказують на дуже високий рівень розчарування: нема реальної альтернативи для вибору, або нема кому вірити. Низькою явкою народ сказав щось дуже важливе. Горе тим, хто не почув цього крику тривоги власного народу!

Не менш складною була ситуація з відбором кандидатів залежно від того, від якої партійної групи вони балотувалися. Зросла частка тих виборців, які не покладалися на партійні емблеми, а приглядалися до кожного кандидата, кожного оцінювали осібно, не виносячи судження наперед, що свідчить про зростання політичної зрілості наших громадян, які вміють щораз краще критично оцінити кандидатів. Проте все ще значною є частка тих виборців, які голосували за когось лише тому, що він «наш», або проти лише тому, що він – з «ворожої» партії, не зважаючи на його чесноти. Діючи так, виборець полегшує собі голосування, але обтяжує своє сумління, бо в разі обрання негідного кандидата поділяє з партією відповідальність за це.

Оглядачі стверджують, що під час цьогорічних виборів знову діяв так званий «адміністративний ресурс». Але нам усім треба зрозуміти, що це не є якась магічна сила, що діє незалежно від людської волі. Насправді адмінресурс спрацьовує через конкретних людей, які і є частиною народу. Тому відповідальність за нього лежить не просто на владі як на абстрактному понятті, а на тих конкретних державних службовцях чи уповноважених на виборчих дільницях, які повинні дбати про дотримання закону. Слід сказати, що значною мірою співвідповідальними у цьому ганебному явищі, відомому під назвою «адмінресурс», є також і ті, хто бездумно і некритично дозволяє обдурити себе, мовчазно потураючи зловживанням чи продаючи свій голос.

Нечесна поведінка не дає добрих результатів. Здавалося б, це той урок, що його ми мали б засвоїти вже після рішення Верховного Суду 2004 року, який скасував результати другого туру Президентських виборів. Однак до цього уроку ми повертаємося знову й знову, і схоже, що певну частину суспільства ніхто і ніщо не може переконати, що фальсифікація виборів дуже небезпечна. Це той гріх, який сильно мстить людям. Тому вони, відчуваючи відповідальність перед своїми дітьми і внуками, мали б також здобутися на жертву, зважуючись на опір будь-яким спробам схилити їх до фальсифікацій.

Що можна сказати народові в нинішній ситуації? Над цим повинні задуматися усі здорові суспільні сили. Тут також повинна щось сказати Церква. Може, на перший погляд це видасться дивним, але вважаємо, що в нинішніх обставинах саме народ як цілість є джерелом надії. Лише народ може привести до розв'язки наболілих проблем та оздоровлення суспільних недуг, якщо серйозно поставиться до виконання Божого Закону. Як сказано у цитованому вище вислові Митрополита Андрея (Шептицького), де панує Божий Закон, там труднощі на всіх рівнях розв'язуються мирно і ефективно. Тому основним шляхом виправлення нинішньої, справді тривожної, ситуації є послідовне духовне відродження. Цей процес повинен охопити усі прошарки та суспільні верстви, які творять народ. Не підвищення рівня економіки, не структурні чи кадрові зміни, а покращення духовної ситуації є єдиною розв'язкою для складної суспільно-політичної ситуації в Україні.

Висновки

Підсумовуючи сказане, хочемо ще раз наголосити на основних моментах, що базуються на нашій оцінці досвіду минулих виборів, однак мають далеко глибше й спрямоване у майбутнє значення.

По-перше, усі ми – і ті, хто обирає, і ті, кого обирають, – мусимо прийняти глибоко до серця слова Митрополита Андрея: **«Пам'ятайте, що ніколи корисного для свого народу не досягнете через противну Божому Законові поведінку!»**. Ці слова святий муж нашої Церкви висловив 1943 року, тобто у той час воєнного божевілля, коли, здавалося, саме виживання народу змушувало його переступати через Божі Заповіді. Але якщо ці слова були справедливими тоді, то наскільки сильніше вони мають промовляти до нас сьогодні, коли людям, Богу дякувати, не доводиться переступати через

невинно пролиту кров, коли мирний час іще дає нам шанс вибратися з наших труднощів. Тому повторімо собі знову і знову: **«Немає такої національної мети, яка б виправдала порушення Божого Закону!»**

По-друге, нема легкого, устеленого трояндами шляху, який би провадив до досягнення справді справедливого суспільного життя. Часом ефективними виглядають різноманітні заклики до боротьби з усілякими суспільними вадами, які насправді виявляються звичайнісінькою показухою, бо, власне, закликами і обмежуються або ж, нібито виправляючи одне, водночас нищать інше. Це метод, побудований на ілюзіях, але він, на жаль, сьогодні у нас досить поширений. Доки цілий народ не буде переконаний, що всі заходи – чи то господарські, чи економічні, чи політичні – ґрунтуються на солідних моральних засадах, в народі буде розбрат, непорозуміння та безлад. А від цього терпітиме увесь народ.

Однак, і це по-третє, мусимо бути свідомі, що життя за Божим Законом, яке є єдиною справжньою розв'язкою, вимагає від нас готовності забути про тимчасові, короткотривалі, особисті чи групові інтереси. Якщо щиро беремося до оздоровлення суспільного організму нашого народу, кожний мусить себе запитати: що він готовий для цього пожертвувати, адже істинного душевного і тілесного добробуту можна досягнути тільки тоді, коли ми готові на жертву, коли ми готові за те, у що ми віримо, щось віддати. В буремні періоди нашої історії йшлося про те, щоб бути готовим віддати навіть своє життя. Так з'явилося багато мучеників за святу віру чи герої, які жертвували своїм життям на благо народу. Сьогодні, дякувати Богу, наша жертва ще може бути меншою. Однак пам'ятаймо: нинішня суспільна криза стала надто великою, щоб ми могли вийти з неї, не заплативши за це бодай невеликою жертвою. Навіть більше, наше небажання заплатити сьогодні невелику жертву може обернутися тим, що ми чи наші нащадки змушені будемо платити значно дорожчою ціною. **Тому ми закликаємо, щоб кожен політичний лідер, який декларує сьогодні свою готовність до єдності, публічно заявив народові, чим він готовий пожертвувати задля досягнення цієї мети.** Політичні провідники повинні цю готовність публічно задекларувати й активно й послідовно здійснювати, щоб народ їм повірив. Лише тоді буде щира і відкрита розмова усіх з усіма, яка дуже потрібна для здорового суспільного життя.

У цьому важливому процесі духовного оновлення нашого суспільства у

Благословення Господнє на вас!

+ ЛЮБОМИР

ОГОЛОШЕННЯ!

*«ВИ МОЖЕТЕ ЖИТИ ТАК,
НБИ УСЕ В ЦЬОМУ СВІТІ – ДИВО!»*

Під таким гаслом на початку листопада відкрився молодіжний християнський інформаційно-пізнавальний сайт «ДивенСвіт». Із сайтом, який започатковано під патронатом

Патріаршої комісії у справах молоді УГКЦ, можна познайомитися за адресою www.dyvensvit.org.

Сайт розвиває команда молодих волонтерів, які працюють в різних галузях – від інформаційних технологій і журналістики до економіки та юриспруденції. Цих хлопців і дівчат об'єднує прагнення поділитися з іншими молодими людьми відчуттям Божої присутності й любові у цьому світі – тим, що робить його справжнім дивом.

А ще, разом із усіма, хто забажає долучитися до спільноти «ДивенСвіту», його творці хочуть будувати християнський молодіжний майданчик для спілкування в Інтернеті. Адже на сайті, окрім актуальних новин і анонсів з релігійного, суспільного життя, науки і освіти, політики, економіки, культури, спорту й туризму, можна знайти цікаві теми для дискусії у форумі або чаті, поставити запитання і отримати кваліфіковану відповідь священика, психолога, богослова, відкрити для себе життя молоді в Церкві загалом й в конкретних епархіях та парафіях УГКЦ зокрема. Відчутти себе частиною християнської родини допоможе й рубрика «Прохання про молитву»; щоденний дороговказ пропонують рубрика «Читання Святого Письма» і церковний календар на кожен день. Також саме на «ДивенСвіті» подаватиметься якнайдокладніша і найновіша інформація про підготовку й перебіг **Світового Дня молоді**, який відбудеться в серпні 2011 року в Мадриді.

«Цей сайт – спроба погляду на Божий твір – на світ – молодими очима, очима широко розплющеними, очима, які бачать, аналізують, дивуються, сумують, радіють, – каже о. Ростислав Пендюк, голова Патріаршої комісії у справах молоді УГКЦ. – Ми не плануємо ані тепер, ані в майбутньому творити якусь конкуренцію відомим сайтам, зокрема соціальним мережам. Ми хочемо запропонувати християнам, насамперед молодим, разом шукати відповідь на питання про те, якою повинна бути поведінка Інтернет-користувача? Хочемо усі разом відкривати добрі й світлі сторони Інтернету, свідомо відкидаючи увесь негатив. Якщо Ви готові бути з нами – долучайтесь! Ваша думка, Ваш досвід, Ваш талант є дуже важливими!»

* * * * *

«АЛКОГОЛЬ ТА ПРАВДА ПРО НЬОГО»

За такою темою відбулася 18 листопада прес-конференції 2010 року у конференц-залі Митрополичих палат на Святоюрській горі. Під час зустрічі презентовано програму допомоги алкозалежним та членам їх родин, яку пропонує Консультативно-просвітницький центр Львівської архiepархії.

Учасники прес-конференції – о. Юрій Дрізд, голова підкомісії «За тверезість життя» у Львівській архiepархії УГКЦ, о. Андрій Логін, голова митрополичої підкомісії та Роман Пручко, терапевт узалежнених. Схожий Консультативно-

просвітницький центр вже два роки діє в Тернополі. Його учасники минулоріч відвідали близько 30 населених пунктів, провели просвітницьку діяльність у 40 навчальних закладах, на підприємствах та в храмах. Відтак інформацію про шкідливість алкоголю й доцільність тверезого способу життя вже отримало понад 5 тисяч осіб.

У Львівській архiepархії вперше просвітницько-превентивну програму запропонував Центр, який діятиме на Сихові, при храмі Різдва Пресвятої Богородиці. Відповідальний за його роботу о. Юрій Дрізд. Священик каже, що статистика проблеми - річ сумна, адже найбільш точно її унаочнює смерть. Бо практично неможливо достеменно сказати, скільки реально в Україні людей узалежнених від алкоголю. Починається алкопристрасть в 15-16 років, а смерть від неї – це вже кінцевий результат хвороби. Українські дані свідчать, що алкоголь вбиває понад 40 тисяч осіб щороку. Водночас дослідження Всесвітньої організації охорони здоров'я показують, що Україна займає перше місце з вживання алкоголю серед дітей та молоді - 40% молодих осіб (14-18 років) систематично вживає спиртне. «Першу чарку дитина здебільшого отримує у досить юному віці з рук батьків», - твердить лікар Роман Пручко. – «Й тут криється найбільша небезпека, адже у свідомості дитини, а згодом й дорослої людини залишається глибоке переконання, що алкоголь є добром, бо батько чи мати не можуть запропонувати дитині чогось злого. Я бачив людей, які вмирали від цирозу печінки, втрачали все – родину, роботу, помешкання, власну гідність. Але до кінця були переконані у нешкідливості алкоголю. Тому дуже важливо за допомогою просвітницької діяльності розвінчати цей ганебний суспільний стереотип».

У першу чергу алкоголь вбиває в людині душу, створюючи в ній і навколо неї світ бездуховності, кажуть працівники Центру. «Позиція Церкви: узалежнення - важка хвороба. І це треба розуміти не символічно, а дослівно», - переконаний голова митрополичої підкомісії «За тверезість життя», о. Андрій Логін. Він запевняє, що корінь недуги лежить глибоко в духовному світі особи. Фізичні, зовнішні прояви захворювання – лише наслідки. Головна причина у внутрішній, духовно-психологічній царині. Тому оздоровлення варто починати саме з навернення чи повернення до віри. «Дуже часто люди, які декларують себе християнами, насправді досить далекі від цього. Натомість Церква пропонує узалежненим реальну допомогу: реабілітацію, духовну терапію, упродовж якої людина не отримує жодного медикаментозного лікування. Але можливо вперше за довгі роки має шанс заглянути в себе і побачити свої істинні взаємини з Богом», - підкреслює о. Андрій.

Відтак учасники програми планують створити мережу подібних центрів по всій Львівській архиєпархії, так новий консультативно-просвітницьких осередок незабаром відкриється в місті Стрий. Водночас буде діяти так звана 10-денна терапія – зібрання людей з різних єпархій (до 10 осіб), які не мають можливості доїжджати до Львова чи Тернополя, оскільки живуть у віддалених місцевостях. Їм пропонується пройти реабілітацію в реколекційному будинку при храмі й після 10 днів повернутися на постійне місце проживання, з тим, щоб ще деякий час, раз в тиждень приїжджати на підтримуючу терапію.

Також працівники Центру організовуватимуть семінари для священнослужителів, соціальних працівників та інших осіб, професійна діяльність яких вимагає глибинного знання правил праці із залежними та співзалежними людьми. Для Львівської архиєпархії УГКЦ,

Маріанна Кузан

Розклад Богослужінь

27.11.2010 **9⁰⁰** Торжественна Заупокійна літургія за жертви голодомору

3.12.2010 **18⁰⁰** Всеношне Богослужіння

4.12.2010

Введення в Храм Пресвятої Богородиці

7⁰⁰	}	Святкові Божественні літургії
9⁰⁰		
11⁰⁰		
18⁰⁰		

ОГОЛОШЕННЯ!

Увага - Конкурс!

Зближається празник Святого Миколая – свято милосердя і любові.

З нагоди свята оголошуємо конкурс на найкращий дитячий витвір

малюночки, віршики, чи будь-які інші роботи.

Переможців чекають подарунки від Св. Миколая.

Свою роботу просимо подавати не пізніше як 17 грудня до захристії нашого храму.

Обов'язково вкажіть вік, прізвище, ім'я та адресу.

Найкращі роботи ви зможете побачити у різдвяному номері вісника та на нашому сайті.

УВАГА!!!

Рішенням Синоду єпископів УГКЦ - 12 грудня оголошено збірку «Андріїв гріш»

м. Львів, 79008
вул. Краківська, 21
тел. (0322)272 10 53

Дякуємо за увагу до Вісника.
Нехай благословить Господь
тих, хто долучився до його випуску.

e-mail: hramspasa@i.ua
www.hramspasa.org.ua